

[Aase Olesen]

den støtte, individet kan give sig selv i kraft af sine ressourcer.

Samfundets støtte til mennesker, der er handicappede, må ikke begrænses til personer med stærkt iøjnefaldende og let påviselig invaliditet, men lige fuldt udstrækkes til personer, hvor handicappet er af mere skjult og vanskeligt dokumenterbar art, uden at det derfor er mindre belastende for den pågældendes funktion og udviklingsmuligheder.

Faren ved redegørelsesdebatter af denne karakter er, at det bliver smukke ord, overordnede principper og meget lidt konkret handling. Som allerede de Gaulle sagde, skal politik vurderes ikke på ord, men på handling. Derfor vil jeg foreslå, at redegørelsen her – det er ikke sædvane – bliver sat på socialudvalgets dagsorden i den kommende tid, således at de områder, redegørelsen omtaler, og de henvendelser, vi har fået i anledning af denne redegørelse, bliver lagt på socialudvalgets bord og vi får undersøgt en række af de spørgsmål, som er rejst. På den måde kan redegørelsen blive en igangsætter for konkrete initiativer fra folketingets side og betyde en nærmere belysning af nogle af de initiativer, redegørelsen omtaler.

Der er fremsat nogle kritiske bemærkninger om redegørelsen, og jeg er i og for sig enig i nogle af dem. Der er et par ting, jeg godt vil tilføje.

Jeg savner i redegørelsen at få sat hele den danske handicappolitik ind i en international sammenhæng. Jeg har en fornemmelse af – jeg ved ikke, om den er korrekt – når jeg rejser i udlandet, at man dér i visse sammenhænge, ikke mindst trafikikkerhedsmæssigt og den slags, som man jo kan se som udefrakommende, tager sig mere af handicappede, end vi gør i Danmark. Det kan have historiske forudsætninger. Vi ved, at der er mange lande, der i mange år har haft mange krigsinvalidere, og det kan være en af forklaringerne. Jeg synes, det ville være interessant, om man satte redegørelsen ind i denne sammenhæng.

En anden ting, jeg savner i redegørelsen, er en vurdering af, om det er rigtigt, hvad der har været fremme i pressen i den seneste tid, at antallet af handicappede nyfødte stiger. I hvert fald ved vi, at antallet af alkoholskadede børn er stigende, og det er noget, vi bør forholde os til, og som vi kan gøre noget ved.

Men ellers vil jeg gerne nævne en række enkeltspørgsmål, som jeg mener socialudvalget bør beskæftige sig med. Disse eksempler skal ikke være udtømmende, og rækkefølgen er ikke udtryk for nogen prioritering, blot som eksempler på, hvor jeg synes vi burde diskutere, om vi er landet det rigtige sted med den politik, vi i dag fører.

Det første, jeg vil spørge om – det kan være, ministeren allerede her kan svare på det – er det, man med et bredt udtryk kalder den tidlige indsats over for svært multihandicappede børn. Vi så for et par år siden et par glimrende film om betydningen af den tidlige indsats. Var det nogle stjerneeksempler, eller er det det tilbud, alle forældre, der skal tage imod et handicappet spædbarn, får?

Det andet, man kunne rejse, var spørgsmålet om kommunernes meget forskellige praksis, har jeg indtryk af, over for familier med handicappede børn, dem, vi plejer at kalde § 48-børn. Hvilken støtte er der rundt omkring i kommunerne til forældre under disse børns indlæggelser, under deres langvarige ambulante behandlinger? Gives der mulighed for kompensation for tabt arbejdsfortjeneste? Jeg ved, at det gives i nogle kommuner, men hvordan er reglerne? Eller rettere sagt: hvordan praktiseres de som helhed?

For den samme gruppe kan man sige, at der flere steder er et meget stort behov for aflastningspladser for de familier, der passer et handicappet barn, hvad enten det barn er mindreårigt eller voksent. I virkeligheden må vi nok konstatere – det tror jeg behandlingen i socialudvalget vil vise – at der er store forskelle fra kommune til kommune, og hvis de er så store, at det fører til uhensigtsmæssige flytninger fra sted til sted, sådan som vi har fået påvist det med hensyn til den forsøgsordning, der kaldes Århusordningen, så må vi vel sige, at så er det på tide, at folketinget griber ind. Hverken Århus eller de handicappede kan være interesseret i – det kan heller ikke være rimeligt – at man skal flytte til bestemte kommuner, fordi de dér behandler folk anderledes end i nabokommunerne.

Vi har også fået en henvendelse om fysioterapibehandlingen. Som bekendt hævdede man egenbetalingen for et par år siden, tror jeg det er, fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{3}$, men jeg vil godt vide – det kan være, ministeren kan sige noget om det her – om det er rigtigt, at man nogle steder kan komme ud for at skulle betale helt